

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק י

א. עם הארץ אף על פי שישראל הוא, וישנו בתורה ובמצוות הרי הוא בחזקת טמא, ובגדיו מדרס לטהרות. ואם נגעו בגדיו באכלין ומשקין, הרי הן טמאין; ואם נגע בכלי חרס מאוירו, הרי זה טמאהו. ושורפין את התרומה על מגען, אף על פי שטמאתן בספק. ואינן נאמנין על הטהרות, לפי שאינן בקיאים בדקדוקי טמאות וטהרות; ולעולם הוא בחזקה זו, ואינו נאמן על הטהרות עד שיקבל עליו דברי חבירות.

ב. ומה הן דברי חבירות: שיקבל עליו שיהא נזהר בטמאות שלא יטמא בהן, ובטהרות שלא יטמא אותן, ויזהר בנטילת ידים, ובטהרת הידים; ושלא יקח מעם הארץ לח, ולא יתארח אצל עם הארץ, ולא יארחו אצלו בכסותו.

ג. הבא לקבל דברי חבירות חוץ מדבר אחד מהן, אין מקבלין אותו. ראינוהו שנוהג בצנעה בתוך ביתו, מקבלין אותו ואחר כך מלמדין אותו עסקי טמאה וטהרה; ואם לא ראינוהו שנוהג בצנעה בביתו, מלמדין אותו ואחר כך מקבלין אותו. ומקבלין אותו לטהרת הידים תחלה, ואחר כך מקבלין אותו לטהרות. ואם אמר איני מקבל אלא לטהרת ידים, מקבלין אותו; קבל לטהרות ולא קבל לידיים, אף לטהרות אין מקבלין אותו.

ד. כשמקבלין אותו, חוששין לו כל שלושים יום, עד שילמד, ויהיה רגיל בטהרות. ואחר שלושים יום משקבל דברי חבירות הרי בגדיו טהורין, וכל אכליו ומשקיו טהורין, ונאמן על כל הטהרות כשאר החברים, ואף על פי שאינו תלמיד חכמים.

ה. תלמידי חכמים הרי הן בחזקת טהרה, ונאמנין, ואינן צריכין לקבל דברי חבירות; אבל משחרב בית המקדש, נהגו כוהנים סלסול בעצמן שלא יהיו מוסרין טהרות אפלו לתלמיד חכמים, עד שיקבל עליו דברי חבירות. זקן ויושב בישיבה אינו צריך לקבל, שפבר קבל משעה שישב.

ו. המקבל דברי חבירות, צריך לקבל בפני שלושה חברים; ובניו ובני ביתו, אין צריכין לקבל בפני שלושה חברים מפני שהוא מלמדן, ומרגילן בדרך טהרה. ואשת חבר ובניו ובני ביתו ועבדיו, הרי הן כחבר; וחבר שמת אשתו ובניו ובני ביתו בחזקת חברים, עד שיחשדו.

ז. אשת עם הארץ או בתו שנשאת לחבר, וכן עבדו שנמכר לחבר הרי אלו צריכין לקבל עליהן דברי חבירות כבתחלה; אבל אשת חבר או בתו שנשאת לעם הארץ, וכן עבדו שנמכר לעם הארץ אין צריכין לקבל דברי חבירות כבתחלה.

ח. עם הארץ שקבל עליו דברי חבירות, והיו לו טהרות כשהיה עם הארץ, ואמר אני יודע ודאי שלא נטמאו בזמן שנתעסקו בהן אחרים, הרי הן אסורות כשהיו מקדם; ואם הוא בעצמו נתעסק בהן הרי הן מותרות לו, ואסורות לכל אדם. ונשאל החבר על טהרותיו, ומורה בהן טהרה לעצמו; ואין חושדין אותו בכך.

ט. חבר שנעשה גבאי למלך, או מוכס, וכיוצא בהן דוחין אותו מחבירותו; פרש ממעשיו הרעים הרי הוא ככל אדם, וצריך לקבל דברי חבירות כבתחלה.

י. עם הארץ שקבל עליו דברי חבירות, ונחשד לדבר אחד אינו חשוד אלא על אותו דבר. וכל החשוד לחמור, נחשד לקל; והנחשד לקל, לא נחשד לחמור.

יא. חבר שנחשד על הטהרות, כגון שמכר אכלין טמאין בחזקת שהן טהורין הרי זה אינו נאמן לעולם, עד שיודע שחזר בתשובה גמורה.

יב. החשוד על השביעית או על התרומה, שמכרן לשם חלין הרי זה חשוד על הטהרות: שהחשוד על דבר שלתורה, הרי הוא חשוד על דברי סופרים; והאכלין הטמאין, אין מטמאין אחרים אלא מדברי סופרים כמו שיתבאר. וכל החשוד על דבר נאמן להעיד בו לאחרים, ולדון בו לאחרים: חזקה היא שאין אדם חוטא, כדי שיהנו אחרים.

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק יא

א. כבר בארנו שעמי הארץ נאמנין על טהרת פרת חטאת: מפני חמרתה, אין מזלזלין בה. וכן נאמנין הן על טהרת יין ושמן שלנסכים אם אמרו טהור הוא, הרי זה בחזקת טהרה: מפני חמרתו, נוהרין בו.

ב. וכן נאמנין הן על התרומה, בשעת הגתות והבדים מפני שכל העם מטהרין עצמן וכליהן, כדי לעשות יינם ושמנם בטהרה. עברו הגתות והבדים, אינן נאמנין; אלא כוהן שהביא לו עם הארץ חבית יין או שמן שלתרומה לא יקבלנה ממנו, מפני שהיא בחזקת טמאה. הניחה עם הארץ אצלו עד גת הבאה, והביאה לו יקבלנה, אף על פי שהוא יודע שהיא משלאשתקד: שלא גזרו עליהם טמאה, בשעת הגתות והבדים.

ג. עם הארץ שנעל בית בידו או גתו בשעה שגמרו העם לדרך, והוליק את המפתח מיד לכוהן אף על פי ששהה כמה ימים אחר שעברו הגתות הרי הכוהן בא ופותח בפניו, ומטבילו ודורך, ונוטל תרומה בטהרה; ואם לא עשה כן לא יטל תרומה מעם הארץ אלא זיתים או ענבים שאינן מכשרין, שאינן מקבלין טמאה.

ד. הביא לו עם הארץ חבית שלתרומה בשאר ימות השנה, ואמר בתוכה קדש, אפלו רביעית מתוך שנאמן על טהרת הקדש, נאמן על הכל.

ה. אפלו בשעת הגתות והבדים, שעמי הארץ נאמנין על התרומה אינן נאמנין על הפלי הריקן, לומר שהוא טהור לתרומה; וכן אינן נאמנין לעולם על פלי ריקן, לומר שהוא טהור לקדש.

ו. פלי שהיה בתוכו יין או שמן, וראינו עם הארץ יושב ומשמרו כדי להוציא ממנו נסכים הרי זה נאמן על טהרת הפלי, ואפלו קדם לגתות ולבדים בשבעים יום; אבל קדם לשבעים, אינן נאמנין.

ז. במה דברים אמורים, בשאר ארץ ישראל. אבל בירושלים, נאמנין על פלי חרס הריקן לומר שהוא טהור לקדש לעולם: בין פלים דקין בין פלים גסין, בין שהיו הפלים ריקנין בין שהיו

מִלֵּאִים הָרִי הוּא נֶאֱמָן עַל הַכְּלִי, אֵף עַל פִּי שֶׁהַמִּשְׁקִין שֶׁבְּתוֹכוֹ
טֵמְאִין; אִפְּלוּ הָיָה בְּגֵדוֹ שֶׁהוּא מְדֵרֵס בְּתוֹךְ הַכְּלִי, הָרִי הַכְּלִי
בְּחֻזְקַת טְהָרָה לְקֹדֶשׁ. וּמִפְּנֵי מַה הִקִּילוּ בָּהֶם, מִפְּנֵי שֶׁאֵין עוֹשִׂין
בְּבִשּׁוֹנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם.

ח. מִן הַמוֹדַעִית וְלִפְנֵים, נֶאֱמָנִין עַל כְּלֵי חָרֶס; וּמִן הַמוֹדַעִית
וְלַחוּץ, אֵין נֶאֱמָנִין; הַמוֹדַעִית עֲצֻמָּה, פְּעָמִים כָּלִפְנִים וּפְעָמִים
כָּלִחוּץ. כִּי־עַד: הָיָה חֶבֶר נִכְנָס, וְעַם הָאָרֶץ יוֹצֵא וּכְלֵי חָרֶס
בִּידוֹ הָרִי זֶה נֶאֱמָן בַּמוֹדַעִית לֹאמַר שֶׁהוּא טָהוֹר לְקֹדֶשׁ; הָיָה
שְׁנִיָּהֵן נִכְנָסִין אוֹ שְׁנִיָּהֵן יוֹצְאִין אֵינוֹ נֶאֱמָן, עַד שֶׁיִּהְיוּ לִפְנֵים מִן
הַמוֹדַעִית.

ט. קִדְר שֶׁהֵבִיא קִדְרוֹת, וְהִנִּיחַן לִפְנֵים מִן הַמוֹדַעִית, וּבָאוּ
הַלּוֹקְחִין, וְהוּא אוֹמֵר לָהֶן שֶׁהֵן טָהוֹרוֹת, וְלָקַח קִדְרָה, וְנִכְנָס
בָּהּ הָרִי הִיא טָהוֹרָה לְקֹדֶשׁ, אֲבָל לֹא לַתְּרוּמָה כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.
לָקַח קִדְרָה, וַיֹּצֵא בָּהּ חוּץ לַמוֹדַעִית הָרִי זֶה טֵמְאָה, בֵּין לַתְּרוּמָה
בֵּין לְקֹדֶשׁ: אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן הֵן הַקִּדְרוֹת, וְהוּא הַקִּדְר עֲצֻמוֹ אֵינוֹ
נֶאֱמָן אֲלֵא לִפְנֵים מִן הַמוֹדַעִית.

י. הַלּוֹקַח כְּלֵי חָרֶס מִן הַכֶּבֶשֶׁן בְּכָל מְקוֹם הָרִי אֱלוֹ טָהוֹרִין, בֵּין
לְקֹדֶשׁ בֵּין לַתְּרוּמָה; וְאֵין אוֹמְרִין, שֶׁמָּא נִגַּע בָּהֶן עִם הָאָרֶץ:
וְאִפְּלוּ לָקַח מִן הַסֹּדֶר הָרֵאשׁוֹן, וְאֵף עַל פִּי שֶׁהַכֶּבֶשֶׁן פְּתוּחַ
וּכְבֹּר נִלְקַח חֲצִיו שְׁלֹא גָזְרוּ טֵמְאָה עַל הַכְּלִים שֶׁבְּכֶבֶשֶׁן.

יא. טֵמְאָת עַמִּי הָאָרֶץ בְּרָגֵל, כְּטָהָרָה הִיא חֲשׂוּבָה שְׁכָל יִשְׂרָאֵל
חֲבֵרִים, בְּרָגֵל. וּכְלִיָּהֵן כָּלָן וְאִכְלִיָּהֵן וּמִשְׁקִיָּהֵן, טָהוֹרִין בְּרָגֵל
מִפְּנֵי שֶׁהַכָּל מְטָהֲרִין עֲצָמָן, וְעוֹלִין לְרָגֵל. לְפִיכָף הֵן נֶאֱמָנִין
בְּכָל יְמוֹת הָרָגֵל, בֵּין עַל הַקֹּדֶשׁ בֵּין עַל הַתְּרוּמָה; וּמִשְׁעָבֵר
הָרָגֵל, חוֹזְרִין לְטֵמְאָתָן.

יב. הַפּוֹתַח חֲבִיתוֹ וְהַמִּתְחִיל בְּעִיסָתוֹ בְּרָגֵל, וְעָבֵר הָרָגֵל הָרִי
שָׂאֵר הַחֲבִית וּשְׂאֵר הָעִיסָה בְּחֻזְקַת טֵמְאָה, שֶׁהָרִי נִגְעוּ בָּהּ עַמִּי
הָאָרֶץ; וְאֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִגַּע בָּהּ אֲלֵא בְּזֶמֶן שֶׁהוּא כְּחֶבֶר, אֵינָהּ
טָהוֹרָה אֲלֵא בִּימֵי הָרָגֵל בְּלִבָּד.

יג. אַחֵר הָרָגֵל, בְּמוֹצָאי יוֹם טוֹב, הָיוּ מְטַבִּילִין אֶת כָּל הַכְּלִים
שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, מִפְּנֵי שֶׁנִּגְעוּ בָּהֶן עַמִּי הָאָרֶץ בְּרָגֵל בְּשַׁעַת הַחֹג.
וּלְפִיכָף הָיוּ אוֹמְרִין הִזְהָרוּ שְׁלֹא תִגְעוּ בְּשִׁלְחָן, בְּשַׁעַת שֶׁמֶרְאִין
אוֹתוֹ לְעוֹלֵי רִגְלִים, כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה טֵמָא בְּמַגָּעַן אַחֵר הָרָגֵל
וְנִמְצָא צָרִיף טְבִילָה וְהָעֶרֶב שֶׁמֶשׁ, וְנֶאֱמַר בְּלַחֵם הַפָּנִים "לִפְנֵי
תָמִיד" (שְׁמוֹת כה, ל). וְכָל הַכְּלִים הָיוּ טְעוּנִין טְבִילָה וְהָעֶרֶב שֶׁמֶשׁ,
חוּץ מִמִּזְבֵּחַ הַזֶּהָב וּמִזְבֵּחַ הַנְּחֹשֶׁת מִפְּנֵי שֶׁצְפוּיָיָהֵן כְּבִטְלִין
לְגַבִּיָּהֵן.

יד. עִם הָאָרֶץ שֶׁאָמַר טָהוֹר אֲנִי מִטֵּמְאָת מֵת, אוֹ שֶׁאָמַר כְּלִי
זֶה טָהוֹר מִטֵּמְאָת מֵת נֶאֱמָן, וּמְטַבִּילִין אוֹתוֹ מִשּׁוּם טֵמְאָת
עִם הָאָרֶץ בְּלִבָּד; וְצָרִיף הָעֶרֶב שֶׁמֶשׁ, וְאֵינוֹ צָרִיף הַזֵּהָה. בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁשְׁאָלוֹ וְאָמַר טָהוֹר הוּא. אֲבָל הַלּוֹקַח כְּלִי
סֵתָם מִרְשׁוֹת עִם הָאָרֶץ חוֹשְׁשִׁין לוֹ שֶׁמָּא טֵמָא מֵת הוּא, וּמִזִּין
עָלָיו שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי כְּכָל הַכְּלִים הַנִּמְצָאִין בְּכָל מְקוֹם חוּץ
לִירוּשָׁלַיִם: שְׁלֹא גָזְרוּ טֵמְאָה עַל הַכְּלִים הַנִּמְצָאִין בִּירוּשָׁלַיִם,
כִּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּטֵמְאָת הַסִּפְקוֹת.

הַלְבוֹת מִטְמְאֵי מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב פֶּרֶק יב

א. הַמִּפְקִיד כָּלִים אֶצֶל עִם הָאָרֶץ, או שֶׁנֶּתַן כָּלִי לְאֶמֶן עִם הָאָרֶץ הָרִי אֵלּוּ טְמֵאִין טָמֵא מֵת, וְטְמֵאִין מִדֶּרֶס. אִם מִפִּירוֹ שֶׁהוּא אוֹכֵל בַּתְּרוּמָה טְהוּרִין מִטְמֵא מֵת, אָבֵל טְמֵאִין מִדֶּרֶס: מִפְּנֵי שֶׁאַשְׁתּוֹ נָדָה יוֹשֶׁבֶת עָלֶיהֶן שְׁלֹא מִדַּעְתּוֹ, שֶׁהָרִי אֵין נִזְהָרִין מִן הַטְּמֵאוֹת בְּבִתִּי עַמִּי הָאָרֶץ.

ב. הַמְּנִיחַ כָּלִיו בְּפָנָיו עִם הָאָרֶץ, וְאָמַר לוֹ שְׁמַר לִי אֶת אֵלּוּ הָרִי אֵלּוּ טְמֵאִין מִדֶּרֶס, וְטְהוּרִין מִטְמֵא מֵת; הַנִּיחָן עַל כֶּתְפוֹ טְמֵאִין מִדֶּרֶס, וְטָמֵא מֵת.

ג. שָׁכַח כָּלִיו בְּבֵית הַכֹּנֶסֶת הָרִי הֵן טְהוּרִין, שֶׁאִינָהּ רְשׁוּת עִם הָאָרֶץ גְּמוּרָה. הֵנִיחַ כָּלִיו בְּמִרְחָץ, וּבֹא וּמִצָּאֵן כָּמוֹת שֶׁהֵן טְהוּרִין; וּמִלְמַדִּין אוֹתוֹ, שְׁלֹא יַעֲשֶׂה כֵן. הֵנִיחַ גִּתּוֹ וּבוּרוֹ אֶף עַל פִּי שֶׁנִּכְנָס לָעִיר, וּבֹא וּמִצָּא עִם הָאָרֶץ בְּצִדוֹ טְהוּרִין, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ רְשׁוּת שִׁיכְנָס.

ד. הַמוֹסֵר מִפֶּתַח בֵּיתוֹ לָעַם הָאָרֶץ כָּל שְׂבִיבֵית טְהוּר, שְׁלֹא מִסֵּר לוֹ אֵלָּא שְׁמִירַת הַמִּפְתָּח. הַמְּנִיחַ כָּלִיו בַּחֲלוֹנוֹת שְׂבִיבִירְחָץ, וְנֹעֵל עָלֶיהֶן אֶף עַל פִּי שֶׁנֶּתַן הַמִּפְתָּח לָעַם הָאָרֶץ, כָּלִיו טְהוּרִין; וְכֵן אִם חָתַם עַל הַחֲלוֹן, או עָשָׂה לוֹ סִימָן אֲפִלּוּ מִצָּא הַחוּתָם מְקַלְקֵל, הָרִי כָּלִיו טְהוּרִין.

ה. הַמְּנִיחַ עִם הָאָרֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ לְשִׁמְרוֹ, וַיֵּשֶׁב הוּא מִרְחוֹק בְּזִמָּן שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת הַנִּכְנָסִין וְאֶת הַיּוֹצְאִין הָרִי כָּל שְׂבִיבֵית מִן הָאֲכָלִין וְהַמִּשְׁקִין וְכָלִי חֶרֶס שֶׁאִינוֹ מִקֶּף צָמִיד פְּתִיל, טְמֵאִין; אָבֵל הַמִּשְׁכָּבוֹת וְהַמִּרְכָּבוֹת וְכָלִי חֶרֶס הַמִּקֶּף צָמִיד פְּתִיל, טְהוּרִין. וְאִם אִינוֹ רוֹאֶה, לֹא אֶת הַנִּכְנָסִין וְלֹא אֶת הַיּוֹצְאִין כָּל שְׂבִיבֵית טָמֵא: אֲפִלּוּ הָיָה כָּפוֹת או כְּרוֹת יָדַיִם וְרִגְלַיִם הַכֹּל טָמֵא, מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשׁוּת עִם הָאָרֶץ.

ו. חֵבֵר שֶׁהָיָה יֹשֵׁן בְּבֵיתוֹ שְׁלֹעַם הָאָרֶץ, וְהָיָה כָּלִיו מְקַפְּלִין וּמִנְחִין תַּחַת רֹאשׁוֹ, וְסִנְדָּלָיו וְחִבֵּיתוֹ לְפָנָיו הָרִי אֵלּוּ טְהוּרִין: מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּחֻזְקַת שְׁמִירַת בְּעָלֶיהֶן, וְלֹא יִגַּע בָּהֶן עִם הָאָרֶץ שֶׁהָרִי הוּא אוֹמֵר, עֲתָה יַעֲזוֹר וַיִּבִּיט בִּי.

ז. עִם הָאָרֶץ שֶׁשָּׂאֵל מִחֵבֵר מִטָּה זֶה שִׁישֵׁן עָלֶיהָ, וַיִּשֵּׁן עָלֶיהָ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁלְחֵבֵר אֵין טָמֵא אֵלָּא אוֹתָהּ הַמִּטָּה, וְעַד מְקוֹם שֶׁהוּא יָכוֹל לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ מֵאוֹתָהּ הַמִּטָּה וּלְגַע.

ח. חֵבֵר שֶׁאָמַר לָעַם הָאָרֶץ, שְׁמַר לִי פֶּרֶה זֶה שְׁלֹא תִכְנָס לְבֵית, או שְׁלֹא תִשָּׁבֵר אֶת הַכָּלִים הָרִי הַבֵּית וְהַכָּלִים טְהוּרִין, שְׁלֹא מִסֵּר לוֹ אֵלָּא שְׁמִירַת הַפֶּרֶה; אָבֵל אִם אָמַר לוֹ שְׁמַר לִי בֵּית זֶה שְׁלֹא תִכְנָס בּוֹ הַפֶּרֶה, וְכָלִים אֵלּוּ שְׁלֹא תִשָּׁבֵר הָרִי הֵן טְמֵאִין.

ט. הַמְּנִיחַ עִם הָאָרֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וַיִּצָּא, וְהֵנִיחוֹ עַר וּמִצָּאוֹ עַר, או יִשֵּׁן וּמִצָּאוֹ יִשֵּׁן, או שֶׁהֵנִיחוֹ עַר וּמִצָּאוֹ יִשֵּׁן כָּל שְׂבִיבֵית טְהוּר; הֵנִיחוֹ יִשֵּׁן וּמִצָּאוֹ עַר כָּל מְקוֹם הַקְּרוֹב מִמֶּנּוּ שֶׁהוּא יָכוֹל לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ וּלְגַע בּוֹ, טָמֵא.

י. וְכֵן הַמְּנִיחַ אֲמִנִין בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ אֵין טָמֵא, אֵלָּא עַד מְקוֹם שִׁיכּוּלִין לִפְשֹׁט אֶת יָדֵיהֶן וּלְגַע; וְאֵין אוֹמְרִין שְׁמֵא עָלוּ עַל גִּבִּי כֶּסֶא או סֵלֶם, וְנִגְעוּ בַּכָּלִים או בְּאֲכָלִין הַתְּלוּיִין לְמַעַלָּה בְּכוֹתֵל.

יא. אִשֶּׁת חֵבֵר שֶׁהֵנִיחָה לְאִשְׁתָּ עִם הָאָרֶץ טוֹחֶנֶת בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ

אֶפְלוּ פִּסְקָה הָרְחִים, וְאֶפְלוּ הָיוּ שְׁתִּים אֵין טָמָא, אֲלֹא מְקוֹם שִׁיכּוּלִין לִפְשֹׁט אֶת יְדֵיהֶן וּלְגַע. וְאֵין אוֹמְרִין שְׁמָא הָאֶחָת טוֹחֶנָת, וְהַשְׁנִיָּה בִלְשָׁה כָּל שְׁבֻבִית; וְשְׁמָא נִתְלָת, וְעַלֹת בְּמִקְוֹת הַגְּבוּהוֹת.

יב. הָאִשָּׁה שֶׁנִּכְנְסָה לְהוֹצִיא פֶת לְעֵנִי, יֵצֵאת וּמִצָּאתוֹ עוֹמֵד בְּצַד כְּכֹרוֹת אֶפְלוּ הָיוּ תְרוּמָה, הָרִי הֵן טְהוֹרוֹת: שְׁאֵין חֲזָקָתוֹ לְגַע שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת. וְכֵן הָאִשָּׁה שִׁיִּצָּאָה וּמִצָּאָה אִשֶּׁת עִם הָאָרֶץ חוֹתָה גְּחָלִים מִתַּחַת הַקֶּדֶרָה, הָרִי הַקֶּדֶרָה טְהוֹרָה.

יג. גִּבְאֵי מַלְכוּת שֶׁנִּכְנְסוּ לְתוֹךְ הַבֵּית לְמִשְׁכָּן, כָּל שְׁבֻבִית טָמָא; אִם יֵשׁ עִמָּהֶן גּוֹי, נֶאֱמָנִין לֹאמֹר לֹא נִגְעָנוּ מִפְּנֵי שְׁאִימַת הַגּוֹי עָלֵיהֶן. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּזִמְן שֵׁישׁ שָׁם עֲדִים שֶׁנִּכְנְסוּ, אוֹ שֶׁהָיָה הַמִּשְׁכָּן בְּיָדָם. אֲבָל אִם אָמְרוּ הֵן מַעֲצָמָן, נִכְנְסוּ אֲבָל לֹא נִגְעָנוּ נֶאֱמָנִין: שֶׁהָפָה שְׁאֶסֶר, הוּא הָפָה שֶׁהִתִּיר.

יד. הַגִּבְבִּים שֶׁנִּכְנְסוּ לְתוֹךְ הַבֵּית אֵין טָמָא אֲלֹא מְקוֹם רַגְלֵי הַגִּבְבִּים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִפְּחָדִין מִלְּבַלֵּשׁ אֲלֹא דָבָר שְׁנוּטְלִין. וּמָה הֵן מְטַמְּאִין בְּמְקוֹם הַלִּיכָתָן, הָאֲכָלִין וְהַמִּשְׁקִין וְכָלִי חֶרֶס הַפְּתוּחִים. אֲבָל הַמִּשְׁכָּבוֹת וְהַמְרַכְּבוֹת וְכָלִי חֶרֶס הַמְּקַפִּין צָמִיד פְּתִיל, טְהוֹרִין; וְאִם יֵשׁ עִמָּהֶן גּוֹי אוֹ אִשָּׁה, הַכֹּל טָמָא.

טו. הַגִּבְבִּים וְהַגִּבְבִּים שֶׁעָשׂוּ תְשׁוּבָה וְהִחֲזִירוּ מַעֲצָמָן, לֹא מִחֲמַת יִרְאָה, וְאָמְרוּ, לֹא נִגְעָנוּ בְּכָל מָה שֶׁהָיָה בַּבֵּית כְּשֶׁנִּכְנְסוּ הָרִי אֵלּוֹ נֶאֱמָנִין, אֶפְלוּ עַל מְקוֹם רַגְלֵיהֶן.

טז. הַמִּנִּיחַ אֶת בֵּיתוֹ פְּתוּחַ וּמִצָּאוֹ פְּתוּחַ, אוֹ שֶׁמִּצָּאוֹ נָעוּל, אֶפְלוּ הַנִּיחוֹ נָעוּל, וּמִצָּאוֹ פְּתוּחַ וְלֹא נִגְנַב מִמֶּנּוּ כָּלוּם כָּל שְׁבֻבִית טְהוֹר: שְׁאֵנִי אוֹמֵר הַגִּבְבִּים פְּתוּחוֹ וְנִמְלָכוֹ, וְהִלְכוּ לָהֶם וְלֹא נִכְנְסוּ. קָרָדָם שְׁאֵבֵד בַּבֵּית, אוֹ שֶׁהַנִּיחוֹ בְּזוּיָת זֶה וּבָא וּמִצָּאוֹ בְּזוּיָת אַחֲרֵת הַבֵּית טָמָא: שְׁאֵנִי אוֹמֵר אָדָם טָמָא נִכְנֵס לְכָאן, וְנִטְלוּ.

יז. הָדָר עִם עִם הָאָרֶץ בְּחֶצֶר, וְשִׁכַּח כָּלִים בְּחֶצֶר אֶפְלוּ חֲבִיּוֹת מְקַפּוֹת צָמִיד פְּתִיל, אוֹ תִנּוּר מְקַף צָמִיד פְּתִיל הָרִי אֵלּוֹ טָמֵאִין: עַד שִׁיעֲשֶׂה לְתִנּוּר מִחֲצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים, כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה בְּרִשּׁוֹת עִם הָאָרֶץ.

יח. חֵבֶר שֶׁהָיְתָה לוֹ מִחֲצָה אוֹ סִכָּה לִפְנֵי פְתָחוֹ שְׁלֹעַם הָאָרֶץ, אוֹ שֶׁהָיְתָה מִחֲצָה אוֹ סִכָּה שְׁלֹעַם הָאָרֶץ לִפְנֵי פְתָחוֹ שֶׁלְּחֵבֶר כָּלִים שֶׁבִּסְכָּה אוֹ כָּלִים שֶׁבִּמְחֲצָה טָמֵאִים, מִפְּנֵי שֵׁישׁ לְעַם הָאָרֶץ בִּסְכָּה זֶה אוֹ בִּמְחֲצָה זֶה רִשּׁוֹת.

יט. חֵבֶר שֶׁהָיָה גָּזוּ לְמַעְלָה מִגָּזוֹ שְׁלֹעַם הָאָרֶץ הָרִי זֶה שׁוֹטֵחַ שָׁם כָּלִים וּמִנִּיחַ טְהוֹרוֹת, וְהֵן בְּחֲזָקָתָן: וְאִף עַל פִּי שְׁעַם הָאָרֶץ יָכוֹל לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ וּלְגַע. וְכֵן בַּגּוֹי, אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ לֹא מִשּׁוּם טָמֵאָה וְלֹא מִשּׁוּם יֵין נָסֶךְ.

כ. הָיוּ הַגָּזוֹת זֶה בְּצַד זֶה, אוֹ שֶׁהָיָה גָּזוּ שְׁלֹעַם הָאָרֶץ לְמַעְלָה, וְשׁוֹטֵחַ הַחֵבֶר כָּלִים אוֹ הַנִּיחַ טְהוֹרוֹת בְּגָזוֹ הָרִי כָּל מְקוֹם שִׁיכּוּל עִם הָאָרֶץ לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ וּלְגַע, בְּחֲזָקַת טָמֵאָה.

כא. שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת זֶה לִפְנֵים מִזֶּה, הַפְּנִימִית שֶׁלְּחֵבֶר וְהַחִיצוֹנָה שְׁלֹעַם הָאָרֶץ חֵבֶר מִנִּיחַ שָׁם כָּלִים וְשׁוֹטֵחַ שָׁם פְּרוֹת, אִף עַל פִּי שֵׁיד עִם הָאָרֶץ מַגְעַת לְשֵׁם: מִפְּנֵי שֶׁנִּתְפָּס עָלָיו כְּגִבְבִּי. חֶצֶר הַחֲלוּקָה בִּפְסִיפָס, וְחֵבֶר בְּצַד זֶה וְעַם הָאָרֶץ בְּצַד זֶה טְהוֹרוֹתָיו

טְהוּרוֹת, אֵף עַל פִּי שֶׁיֵּד עִם הָאָרֶץ מַגַּעַת: מִפְּנֵי שֶׁהֵם בְּרִשּׁוֹת
הַחֵבֶר.

כב. חֵבֶר שֶׁנֶּפֶל דָּלִיו לְתוֹךְ בּוּרוֹ שְׁלַעַם הָאָרֶץ, וְהֵלֵךְ לְהַבִּיא
בְּמָה יַעֲלֶנּוּ הָרִי זֶה טָמֵא: מִפְּנֵי שֶׁהֵנַח בְּרִשּׁוֹת עִם הָאָרֶץ, שָׁעָה
אַחַת. אִשָּׁת עִם הָאָרֶץ שֶׁנִּכְנְסָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁלְחֵבֶר לְהוֹצִיא
בָּנוּ אוֹ בָּתוּ אוֹ בְּהֶמְתּוֹ כָּל שְׂבִיבֵית טְהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁנִּכְנְסָה שְׁלֹא
בְּרִשּׁוֹת.

כג. קָדָר חֵבֶר שֶׁהֵנִיחַ קִדְרוֹתָיו שְׁמוּכָר, וַיֵּרֶד לְשִׁתּוֹת הָרִי
הַפְּנִימִיּוֹת טְהוּרוֹת, וְהַחֲצִיזוֹנוֹת טָמְאוֹת. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים,
בְּשִׁהְנִיחַן סָמוּךְ לְרִשּׁוֹת הָרָבִים מִפְּנֵי שֶׁהַעוֹבְרִים וְהַשָּׁבִים
נוֹגְעִים בַּחֲצִיזוֹנוֹת בְּשַׁעַת הַלֵּיכָה.

כד. הָיוּ רְחוֹקוֹת מִרִּשּׁוֹת הָרָבִים אִם הָיוּ כָּלִי אֲמָנוֹתוֹ בִּידּוֹ,
הַכֹּל טָמְאוֹת: מִפְּנֵי שֶׁכָּלִיו מוֹכִיחִין שֶׁהֵנַחוּ לְמַכּוֹר, וַיֵּד הַכֹּל
מִמְשָׁמּוֹת בִּהְיוֹן. וְאִם אֵין כָּלִי אֲמָנוֹתוֹ בִּידּוֹ, הַכֹּל טְהוּרוֹת
חֲזָקְתָן שְׁלֹא נִגַּע בָּהֶן אָדָם.

כה. חֵבֶר שֶׁהֵנִיחַ אֲכָלִין וּמִשְׁקִין עַל פֶּתַח חֲנוּתוֹ, וְנִכְנָס הָרִי אֵלָיו
טָמְאִים, מִפְּנֵי שֶׁהַעוֹבְרִים מִמְשָׁמִשִּׁין בָּהֶן.